

Adam og Eva

- Dem, der bor nedunder, klager ...

... over at vi tramper i gulvet og larmen.

- Ja, men nu tager vi alt vort legeøj og flytter ...

... ned til dem, så de selv kan se, hvor svært det er at få os til at være stille.

WHISKY, POESI OG KÆRLIGHED

FORTSAT FRA SIDE 2

kammerater en times tid hver aften, inden han gik hjem. Det satte ham i strålende humør. Jessie tog imod ham ved døren, og så plejede de gerne at opføre en eller anden sindssvag dans hen over gulvet.

Nå, men lad os komme tilbage til begyndelsen. Da Bob kom hjem den aften, var Jessie i færd med at tilberede en hummer. Bob plejede at melde sin ankomst på temmelig støjende facon — med skrig og skrål og løsrivne brudstykker af divise sange. Når den gamle dame, der boede i stueetagen, hørte, at han satte foden på det første trin, stoppede hun altid var i ørerne. Til at begynde med var Jessie lidt tilbage, når han sagde goddag på denne spirituose måde, men under indflydelse af en bohémestemning, som efterhånden indhyllede hende, vænede hun sig til at betragte det som fuldkommen normale og legitime gensynshilsener.

Bob kom denne aften ind uden et ord, smilede og kyssede hende pænt, men stoffrit, tog en avis og satte sig ned. Nede i stueetagen holdt den gamle dame sine to vatpropper rede, fuld af uro og ængstelse.

Jessie lod både hummer og kniv falde og styrtede hen til ham med angst i sine øjne.

— Hvad er der i vejen, Bob ... er du syg —?

— Nej, min skat, jeg fejler ikke det mindste.

— Jamen, hvad er der så i vejen med dig?

— Ingenting.

Kæreste venner! Når Hunsom-har-kommandoen stiller forespørgsler vedrørende de forandringer, hun mener at finde i ens væsen og opførsel, så svar hende således: Sig, at De i et anfald af pludselig raseri har myrdet Deres bedstemor, sig, at De har gennempryget fem mindreaktører, og at angrenen nu plager Dem ... men hvis De regner Deres huslige lykke for at være blot så meget værd som

et sennepskorn, så sig ikke: »Ingenting».

Jessie gik i tavshed tilbage til hummeren, idet hun af og til skottede over til ham med mørke, mistænksomme blikke. Sådan havde han aldrig opført sig før ...

Da middagen var på bordet, satte hun også en flaske whisky og to glas frem. Bob sagde nej tak.

— For at sige det, som det er, Jessie: Jeg er holdt op med at drikke. Men tag selv ... hvis du ikke har noget imod det, vil jeg prøve at drikke en ren mineralvandsjus.

— Du er holdt op med at drikke —? sagde hun og så væk på ham uden at smile. — Af hvilken grund?

— Det bekom mig ikke så godt, sagde Bob. — Sympatiserer du ikke med ideen?

Jessie løftede øjenbrynene og den ene skulder.

— Fuldkomment, sagde hun med et lidt stift smil. — Jeg kunne jo ikke med god samvittighed tilråde et menneske at drikke, ryge og fløje om søndagen.

MALTIDET blev tilendebragt næsten i tavshed. Bob prøvede at få en konversation i gang, men hans bestræbelser manglede de foregående afteners appel. Han følte sig elendig til mode, og flere gange vandrede hans blik hen til flasken, men hver gang kom han til at huske på, hvad hans drikkebroder på cafeen havde sagt. — Nej, hvor var Babbitt fuld i går! Og han tog sig i det.

For Jessie var forandringen særdeles mærkbar. Hele fundamentet for deres tilværelse

syntes ændret med ét slag. Rastløsheden, den falske munterhed, den unaturlige konstante ophidselse, i hvilken de havde lævet, var forsvundet på kortere tid, end det tog at trække en flaske op. Hun kastede stjalne og nysgerrige blikke på Bob, der bar et skyldbevidst udtryk til skue, som om han mindst var hustrumishandler eller hustrumishandler eller hustrumishandler.

Efter middagen kom deres daglige hushjælp, negerpigen, ind for at tage af bordet. Jessie bragte med uddragdelig mine whiskyflasken, glassene og en skål med knust is tilbage fra køkkenet og satte det på bordet.

— Må det være mig tilladt at spørge, om det er meningen, at jeg også skal omfattes af dit pludselige anfald af dydsirethed —? spurgte hun koligt.

— Hvis ikke, vil jeg lave en sjus til mig selv ... for det første, fordi det temmelig koldt ...

— Så, så, sagde Bob godmodigt — du behøver jo ikke at være fornærmet på mig. Men tag dog selv — selvfølgelig!

Jeg har hørt, sagde Jessie i en tone som et orakel — jeg har hørt noget om, at det at drikke alene med sig selv er en meget skadelig og ødelæggende vane. Næh, jeg følger mig ikke oplagt til at spille i aften ... og desuden, hvis vi alligevel skal til at reformere på os selv, kan vi også lige så godt holde op med den djævelske vane at spille banjo.

HUN tog en bog og satte sig i en stol ved bordet. Ingen af dem sagde noget i en halv time.

Så lagde Bob sin avis fra sig og rejste sig et øjeblik for at fraværende udtrykke i ansigtet, gik om bag hendes stol, rakte over hendes skulder, tog hendes hænder og lagde sin kind mod hendes.

For Jessie var det, som om værelsets vægge et øjeblik forsvandt, som om hun så Sullivan County's højdedrag og småbacke for sig. Bob følte hendes hænder skælve lidt i sine, da han begyndte at sige et vers fra gamle Omar Khayam's »Rubaiyat«:

Ah, kære, fyld mit glas,
ihjel det slår.
I dag med fremtids frygt og
fremtids sår.
I morgen? Ja, en morgen
blir jeg nok
mig selv — og fri for syv
årtusinders i går.

Og så gik han hen til bordet og hældte en stiv whisky op i et glas.

Men i det øjeblik havde en frisk bjerg-brise på en eller anden måde fundet vej og blæst den beklumrede bohémetsage bort.

Jessie sprang op, og med én eneste bevægelse fejede hun flasken og glassene ned på gulvet. Derefter lagde hun begge arme tæt om Bobs hals.

— Nej, nej, kære Bobbie ... ikke det vers —! Det andet, min dreng ... det, som begynder »Remould it to the Heart's Desire».

— Det kender jeg godt, sagde Bob. — Det lyder sådan:

Ah, elskede, om vi to skæbner kunne forandre blot og slette alt det onde, vi ville ...

— Lad mig slutte det, sagde Jessie:

Vi ville knuse skæbnen helt og så genskabe den, mer' efter hjertets grunde.

— Jo, den er godt nok knust, sagde Bob, der kom til at træde på nogle glasstumper.

Nedenunder hørte værtinden, hvordan det knasede.

— Det er den vilde mr. Babbitt, som er kommet fuld hjem igen, sagde hun — og han har ellers sådan en sød lille kone!

det min far

NU ska' vi te' og spare igen, kom Bents mor og sa'e i aftes. Måske ska' vores far ikke ryge mer' igen, fordi nu kommer sommerferien og det dejlig og ha' et par ører og bruge på biltur te' Italien over bjergene og sejle for i Venedig på Rialtobroen. Kom og køb noget billig skit, står de og råber på dansk og alting, så vi ka' sagtens forstå det. Mamma mia, si'r de og griner. Perlekranse omtrent gratis.

Ork, hvist vi solgte vores have, ha'de vi mange penge, sa'e min mor så. Allesammen ve' ha' jord nu, fordi det bedre end og gemme pengene i banken. Vi ku' komme te' Tyskland og Østrig og Grækenland og glo på ruiner og søjler og drikke gedemælk og flyve og fare rundt. Billetterne ka' vi hente i Bruggen og få dividende alligevel.

Vi behøver ikke sælge noget, sa'e Bents mor. Bare vores far ville bruge skrål i stedet for, det er nok. Lugter osse dejlig så folk tror, vi har en rigtig sejlerbåd liggende i Dragør. Pibe ser osse godt ud men svier på tungen, og bli'r nogengange sur.

Vores have sælger vi heller

aldrig før vi bli'r smidt ud af Glostrup, sa'e min mor. Der ikke noget som og ha' en have når solen kommer igen snart og alle bellisserne kigger op i vores grasplæne. Ingen mulvarper har vi mer', fordi vi har været efter dem og jaget dem ind te' naboen med pulver. Hver dag kom de og lavede en lille sød bunke jord, så vores far blev gal og brokkede sig. Glæder os te' april snart.

Vi glæder os mest te' maj, sa'e Bents mor fordi det varmere og fuglene bygger rede og musvitterne bor i vores

fløjtekedel. Så det osse snart pinse og den længste dag og St. Hans aften med bål og gratis baltejn te' medlemmerne. Havefester ska' vi ha' mange af i år og konsulenten kommer og ge'r præmier og pokaler for store gullerødder og agorker og asier og raddisser.

Så gloede min mor og sa'e, at så var det sgu' da osse snart vinter igen næsten li'e med det samme.

Nu ska' vi da først derud i påskedagene og hvide og tæmære og ha' luftet ordentlig ud fra sidste år. erasmus

WEEKEND

A-RIKSSSENS SØNDAGSTILLÆG

Adresse:
Nr. Farimagsgade 49
København K.
Tlf. Central 13 95

Redigeret af:
Robert Corydon

Lav-ud:
Kai Hansen

Redaktion:
Claus Becker (ansvarshavende)
Harry Rasmussen og Hans Rishøj